

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 109/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Kvasnica, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 26 CoE/52/2015-81 z 31. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 CoE/52/2015-81 z 31. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že „novým“ návrhom z 12. novembra 2013 požiadala sťažovateľka súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], exekútorský úrad, [REDAKOVANÉ], o vykonanie exekúcie proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinní“). Exekučným titulom bol v danom prípade rozsudok Obvodného súdu Bratislava II č. k. 13 C/117/94-35 z 21. februára 1995 (právoplatný 19. apríla 1995 a vykonateľný 22. apríla 1995), ktorým tento súd zaviazal povinných uhradiť právnemu predchodcovi sťažovateľky – [REDAKOVANÉ], sumu 44 260 Sk s príslušenstvom, ako aj trovy konania v sume 1 768 Sk. Po doručení upovedomenia o začatí exekúcie sp. zn. EX 2904/13 z 11. februára 2014 podali povinní 20. marca 2014 námietky proti exekúcii a proti trovám exekúcie.

Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) prvým výrokom uznesenia č. k. 10 Er/1457/2013-60 z 30. decembra 2014 námietkam povinných proti exekúcii vyhovel, keď po vykonaní dokazovania „*dospel k záveru, že... sú dôvodné, nakoľko svoj dlh v celom rozsahu dňa 25. 05. 2005 splnili*“, pretože tento bol vo forme zrážok zo mzdy povinných súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ], exekútorský úrad, [REDAKOVANÉ], zasielaný na „*exekučný depozitný účet [REDAKOVANÉ]*“. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že „*po právoplatnosti uznesenia, ktorým súd námietkam povinných proti exekúcii vyhovel, súd exekúciu zastaví*“. Druhým výrokom citovaného uznesenia okresný súd rozhodol, že námietky povinných proti trovám exekúcie zamieta. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia pritom poukázal na to, že takáto procesná obrana povinných je neopodstatnená vzhľadom na to, že „*trovy uvedené v upovedomení o začatí exekúcie sú vždy trovami predbežnými*“. V okolnostiach daného prípadu totiž „*súdny exekútor nemohol mať pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným vedomosť o prípadnej úhrade dlžnej sumy povinnými, preto v upovedomení o začatí exekúcie vychádzal z návrhu oprávneného*“.

Proti prvému výroku uvedeného uznesenia okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že nedostatočne zistil skutkový stav veci a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože „do 01. 06. 2014 plnenie súdnemu exekútorovi nemalo za následok zánik dlhu (§ 46 ods. 3 Exekučného poriadku)“.

Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil, pretože dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné.

Sťažovateľka v sťažnosti opätovne namieta, že „*právny poriadok Slovenskej republiky do 01. 11. 2013 nespájal s plnením súdnemu exekútorovi rovnaké právne účinky ako s plnením oprávnenému, teda plnenie exekútorovi nebolo možné považovať za plnenie oprávnenému a k zániku dlhu splnením dochádzalo až v okamihu, keď exekútor poukázal vymožené plnenie oprávnenému*“. Domnieva sa, že „*výklad ustanovenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorý zvolil Krajský súd v Nitre, je popretím princípov právneho štátu*“, preto jeho rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE/52/2015-81 z 31. marca 2015 bolo porušené jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,13 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak Ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Samotný sťažovateľ tak formuláciou sťažnostného petitu určuje ústavnému súdu rozsah, v akom sa napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej moci má zaoberať. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o vyhovení námietkam povinných proti exekúcii z dôvodu, že svoj dlh v celom rozsahu splnili jeho úhradou na exekučný depozitný účet. Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za nezákonné, pretože je presvedčená, že k zániku dlhu povinných vymáhaného prostredníctvom súdneho exekútora dochádza až okamihom, keď tento vymožené plnenie poukáže oprávnenému.

V súvislosti s uplatnenou argumentáciou krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že *„je nesporné, že na základe predmetného exekučného titulu už povinní v 1. a 2. rade v plnom rozsahu plnili pohľadávku oprávneného, a to zrážkami zo mzdy, čo vyplýva z obsahu exekučného spisu EX 012/01. Bolo by v rozpore s dobrými mravmi, aby na základe toho istého exekučného titulu bola opätovne vykonaná exekúcia na tých istých povinných, ktorí už raz svoj dlh splnili. Odvolací súd v danom prípade poukazuje na oprávneným namietané ustanovenie § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré bolo zavedené novelou účinnou od 01. 11. 2013 a vzťahuje sa aj na konania začaté pred 01. 11. 2013 (§ 243b ods. 2) v zmysle ktorého plnenie exekútorovi má rovnaké účinky, ako keby povinný plnil oprávnenému, to znamená, že tým, že povinní v 1. a 2. rade dlh splnili exekútorovi a ak by aj tento exekútor z uvedenej sumy nepoukázal oprávnenému nič, aj tak má takéto plnenie rovnaké účinky ako keby povinní plnili oprávnenému. Povinnosť povinných v 1. a 2. rade zanikla, pričom následne nároky oprávneného*

na poukázanie sumy vymoženej v rámci exekúcie voči súdnemu exekútorovi bolo potrebné uplatniť v rámci exekučného konania EX 012/01 a nie v novom konaní EX 2904/13.“

Ústavný súd konštatuje, že námietku porušenia označených práv sťažovateľka nespája s princípmi spravodlivého súdneho procesu vyplývajúcimi z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 2/2011, III. ÚS 376/08, III. ÚS 224/09, II. ÚS 203/2010, III. ÚS 96/2011, III. ÚS 232/2012, II. ÚS 852/2014, III. ÚS 695/2014 a iné) pritom vyplýva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd nezistil nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Keďže vzhľadom na viazanosť sťažnostným petitom ústavný súd nemohol posúdiť prípadné porušenie ktoréhokolvek z ústavno-procesných princíпов vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sťažovateľka napriek tomu, že je kvalifikovane právne zastúpená, v sťažnosti nenamietala, že by napadnutý rozsudok nebol výsledkom riadneho a spravodlivého procesu, túto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Takýto postup je nevyhnutným dôsledkom

vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016